

Lovforslagets Text, som gaar ud paa, at Loven skal gjøres gjældende, indtil den nye almindelige Lønningslov træder i Kraft. Det forekommer mig, at denne Ændring motiverer sig selv, og jeg skal derfor afholde mig fra at sige nogle yderligere Udtalelser til, i alt Fald indtil jeg hører, om der overhovedet lader sig sige Noget derimod.

Krigsministeren: Jeg vil kun i Anledning af dette Ændringsforslag bemærke, hvad jeg allerede udtalte ved 1ste Behandling, at jeg synes det af mig forelagte Forslag er saa fuldstændig korrekt som muligt. Der er samtidigt forelagt en Lønningslov, som forudsættes at træde i Kraft den 1ste April. Dette midlertidige Lønningsforslag gaar fra 1ste Januar og til den Tid, hvor jeg forudsætter, at Lønningsloven vil træde i Kraft. Det er altsaa korrekt, og jeg fra mit Standpunkt ser ingen Anledning til at forandre det og vilde meget bede det ærede Thing at vedtage det, som det af Regjeringen er forelagt.

Rjar: Jeg skal ikke opriske den Forhandling, der fandt Sted forleden Dag, men kun udtale for det høie Thing, at jeg, naar jeg ikke har stillet det Ændringsforslag, jeg den Gang bebudede, derved har efterkommet en Opfordring fra det ærede Medlem for Præstf. Amts 6te Valgkreds (Bojsen) til ikke at gjøre det ved denne Lov. Jeg vil kun sige det høie Thing, at jeg ikke skal glemme det, naar vi faae den almindelige Lønningslov til Behandling; men jeg giver det ærede Medlem for Præstf. Amts 6te Valgkreds Ret i, at man nødvendig skal lægge denne midlertidige Lov Hindringer i Veien paa sin Bane, og det er af Bønsyn dertil, jeg har afholdt mig fra at stille noget Ændringsforslag.

Bojsen: Ved 1ste Behandling af dette Lovforslag bestræbte jeg mig for at fremkalde en Udtalelse fra den ærede Minister, som kunde motivere den Udtalelse, vi den Gang hørte fra ham om, at Regjeringen fraraadede et saadant Ændringsforslags Vedtagelse. Det lykkedes mig ikke ved 1ste Behandling, at fremkalde nogen saadan Motivering, og det synes lige saa lidt at skulle lykkes mig ved 2den Behandling at faae de Motiver at høre, hvorpaa Regjeringen støtter denne sin Modstand; thi det Motiv, at Regjeringen anser de indbragte Lovforslag for at være korrekte, forekommer det mig dog virkelig ikke, at det høie Thing kan optage som noget Motiv. Jeg tvivler paa ingen mulig Maade om, at Regjeringen har anset denne Form for at være korrekt; thi havde den ikke det, havde Forslagene naturligvis heller ikke foreligget i denne Form, men jeg ønsker blot at høre en Grund, liggende i Sagen selv, hvorfor man ikke vil foretrække at naae det formaal fuldstændig, som man her midlertidig har søgt at opnaa. Jeg udtalte allerede ved 1ste Behandling,

at der ikke i denne Ændring maatte lægges nogen Udtalelse fra min Side eller fra dette Things Side, for saa vidt en saadan Ændring maatte blive vedtagen, om, hvor vidt vi anse det for muligt, at de almindelige Lønningslove kunne blive færdige inden Finantsaarets Udgang. Jeg skal gjentage dette, idet jeg dog maa sige til, at Udsigten til, at Lønningslovene kunne udkomme inden Finantsaarets Udgang uregtelig er mindre nu, end den var ved Samlingens Begyndelse; men jeg maa da rigtignok ogsaa paa den anden Side erindre om, at Skylden hvorfor der nu er mindre Udsigt til, at dette Resultat kan opnaas, ikke hviler paa os eller paa dette Thing, men udelukkende paa den høie Regjering, som har udsat at forelægge Forslag i den Henseende, indtil Halvparten af Samlingen formødentlig er udløben. (Vilke: Hvorledes regnes det ud?). Det regnes ud paa den Maade, at der nu siden den 1ste Oktober er gaaet 2½ Maaned, og stort Mere regner jeg ikke, at Resten af Samlingen vil være. Naar det gaae vist maa erkjendes, at Udsigten til Gjennemførelsen af et saa stort Lovarbejde som Hærens Revision er bleven ringere nu end tidligere, saa hviler altsaa Ansvarer derfor udelukkende paa den høie Regjering. Smidertid gaar jeg bestandig ud fra, at vi ere enige med den høie Regjering om, at det vilde være urimeligt, for ikke at bruge et endnu stærkere Udtryk, at der skulde komme et Tidspunkt, da de Lønningsforhøielser, som her ere bragte i Forslag, skulde falde bort for de Vedkommende for først ved et senere Tidspunkt atter at træde i Kraft. Jeg antager, at vi Alle ere enige om, at dette vilde være i høieste Grad urimeligt. Naar der altsaa her foreligger et Forslag, som ubetinget siktrer os, at det, hvorom vi Alle ere enige, naaes, spørger jeg fremdeles om Grunden til, hvorfor vi ikke skulde gaa den Vej, som her er anbefalet. Det er sagt af den høie Regjering, at vi senere kunde fornøven om disse Lønningsstillæg, faaledes at de kunde fastsættes. Jeg skal nu ikke tale om, at Forholdene kunne blive af den Art, at en saadan Fornyelse af denne Lov til den Tid ikke lod gjøre. Der kunde jo indtræffe Tilfælde, som vilde gjøre det umuligt, at en saadan midlertidig Lov kunde fornys ved en ny Lov, og det er ganske vist klart, at den høie Regjering ved at modsætte sig et Ændringsforslag som det, der foreligger i dette Dieblit, i saa Tilfælde vilde paadrage sig det udelukkende Ansvar for, at det Tidspunkt kunde komme, da disse Lønningsstillæg faldt bort. Jeg maa ogsaa tilføie, at jeg i og for sig ikke ser nogen som helst Grund, hvorfor Lovgivningsmagten paany skulde sættes i Bevægelse, for at fornøve den her foreliggende midlertidige Lov, naar vi kunne undgaa det paa en saa naturlig og ligefrem Maade, som her er bragt i Forslag.

Hindenburg: Naar jeg for mit Ved-